

HENGEN UUDISTUS

Eino J. Honkanen: Hengen uudistus (Uusi Tie, Ari-paino Saarijärvi 1979, s.277)

EINO J. HONKANEN

Merkitys itselleni

Monet Kansanlähetyksen miehet tunnistan jossakin mielessä ”oppi-isikseni”.

MATTI VÄISÄSEN anti kirkon tilan arvioinnissa oli merkittävä. Hänellä oli ”sormi ajan valtimolla” Kansanlähetyspäivien Polttopiste-ohjelmissa. Sittemmin hän mielestäni hurautti sakramentalismiin.

UURAS SAARNIVAARA oli armoitettu raamatunselittäjä, joka laaja-alaisesti kumosi liberaaliteologian harhat. Hän rohkeasti toi esille kirkon harhaopettajat. Hän oli Tiililän tapaan ”kirkkotaistelija”. Saarnivaara keskittyi paljolti niihin ”kareihin”, joihin kirkkolaiva oli vaarassa ajautua.

EINO J. HONKANEN oli opettajani Raamattuopistolla ja Sisälähetysoopistossa. Honkanen vihki minut ja vaimoni Lailan avioliittoon Ylöjärven kirkossa 15.6.1968. Olen lukenut hänen kirjojaan ja kuunnellut hänen puheitaan sekä livenä että kasetilta. Meillä on molemmilla maanviljelijäkoti ja siteet vanhaan herännäisyyteen.

Honkanen oli rauhallinen opettajapersoonallisuus. Hän oli varsin maltillinen kirkkokritiikissään. Honkanen ei ollut ”rakkikoira”, joka jatkuvasti räkytti, mutta kun tilanne oli mennyt ”yli laidan”, hän otti voimakkaasti kantaa (esim. naispappeus). Honkanen ei niinkään kartoittanut kareja kirkkolaivan reitillä, vaan hän keskittyi (nimenomaan Hengen uudistus-kirjassaan) ”oikean reitin neuvomiseen”. **Tänään haluaisin nimenomaan vaeltaa Eino J. Honkasen jalanjäljissä.**

Täsmentäisin tätä siten, että niissä jäljissä, jotka näkyvät hänen viimeisessä kirjassaan HENGEN UUDISTUS.

Eino J. Honkasen elämäkerta

Leena Huhtaniemi: Eino J. Honkasen rikas elämä (Uusi Tie 1997, s.328). Vaikka elämäkerran julkaisusta on kulunut jo 15 vuotta, sain sen vasta nyt käsiini (18.8.2012). Otin sen suurella innolla ja suurin odotuksin lukupöydälleni. Halusin tietää enemmän rakastamastani sananjulistajasta. Kirja ei tuottanutkaan pettymystä. Leppäkumpu oli huolella paneutunut tehtävänsä. Kirja oli helppolukuinen, väliotsikoita oli riittävästi. Lisäksi dokumentit olivat huolella valitut lapsuudesta aina viimeisiin hetkiin. Sota-ajaltakin oli runsas tiedollinen anti. Olihan Eino kauan sotarintamalla (5 vuotta). Lisäksi Honkanen oli ahkera ja etevä kynänkäyttäjä ja synnynnäinen lehtimies, joka tallensi kaiken mahdollisen. Suosittelen kirjaa kaikille, jotka haluavat tutustua uuspietismin suomalaisiin isiin.

Miksi tämä kirja-arvostelu?

Leena Leppäkummun kirja toi monipuolisesti esille Eino J. Honkasen elämän. Myös teologiaa käsiteltiin monelta kantilta. Tässä haluan kiinnittää huomiota **Honkasen teologian viimeiseen korostukseen**, joka tulee esille Hengen uudistus – kirjassa.

Honkasen ehdotus

”Muistakaa johtajianne, jotka ovat puhuneet teille Jumalan sanaa; katsokaa, **kuinka heidän vaelluksensa on päättynyt, ja seuratkaa heidän uskoansa**” (Hebr.13:7).

Selittäessään tätä raamatunkohtaa joskus 60-luvulla meille opiskelijoille Raamattuopistolla Honkanen sanoi, että olisi hyvä tehdä elämäkertaa ”lopusta käsin”. Tätä ohjetta minäkin pyrin noudattamaan, kun otan Honkasen esiin hänen viimeisen teoksensa valossa.

Testamentti

Honkasen teologisena testamenttina näkisin HENGEN UUDISTUS – kirjan. Se on ”kypsän Honkasen” teologiaa. Se on Eino Honkasen ”joutsenlaulu”, kuten 2. Tim. 4. Paavalille. Siksi sitä on pidettävä Honkasen teologian varsinaisena ilmentymänä. Honkasen teologiassa on selvästi havaittavissa eri vaiheita. Jumalan johdatus vei ”hengellisestä ikäkaudesta toiseen”. Honkanen nouti siunauksia ylhäältä ja myös siunauksia syvyydestä.

Myös **Luther** koki eri kehityskausia ja oli valmis mitätöimään aikaisemmat opetuksensa uuden valon koittaessa: *Luther esittää myös useasti pyynnön, että hänen ensimmäisiä kirjoja luettaessa oltaisiin hyvin säälliväisiä, koska ne eivät vielä olleet täysin puhtaita Rooman harhaopeista*” Pieper, Kristillinen dogmatiikka, s.34). Tietysti voidaan myös myöhäisempienkin Lutherin kirjoitusten osalta tehdä kysymys: Olivatko ne ”täysin puhtaita Rooman harhaopeista”?

Teologinen kehitys

Honkasen kehitys tapahtui toimikristillisyydestä palvovaan kristillisyyteen. Tämä jälkimmäinen tulee esille **Hengen uudistus** – kirjassa. Honkasen teologiassa on havaittavissa ”kirkastuva polku”:

”Mutta vanhurskasten polku on kuin aamurusko, joka kirkastuu kirkastumistaan sydänpäivään saakka” (Snl.4:18).

Eino J. Honkasen teologia ”kristallisoituu” tässä testamenttikirjassa. Toivon, ettei kukaan lukijoistani pahennu siksi, että tulkitsen koko Eino J. Honkasen teologian tämän kirjan valossa! Teen tämän tietoisesti.

Paikka yhteisössä

Honkasen osa oli olla evankelista Markuksen tavoin ”kakkosmiehenä”

David Pawson: Uusi testamentti avautuu (TV7)

Markus oli monessa suhteessa ”kakkosmies”. Johtajaksi pyrkiä on tungokseen asti, mutta Markus tyytyi kakkosmiehen rooliin.

Hän oli serkkunsa **BARNABAAN** kakkosmies: ”Niin Barnabas tahtoi ottaa mukaan Johanneksenkin, jota kutsuttiin Markukseksi. Mutta Paavali katsoi oikeaksi olla ottamatta häntä mukaan, koska hän oli luopunut heistä Pamfyliassa eikä ollut heidän kanssaan lähtenyt työhön. Ja he kiivastuivat niin, että erkanivat toisistaan, ja Barnabas otti mukaansa Markuksen ja purjehti Kyproon” Apt.15:37-39).

Myöhemmin **PAAVALIN** välit Markuksen kanssa tulivat kuntoon ja Markuksesta tuli Paavalin työtoveri: ”Teille lähettää tervehdyksen Aristarkus, minun vankitoverini, ja Markus, Barnabaan serkku, josta olette saaneet ohjeita - jos hän tulee teidän tykönnne, niin ottakaa hänet vastaan ” (Kol.4:10). ”Luukas yksin on minun kanssani. Ota Markus mukaasi ja tuo hänet tänne, sillä hän on minulle hyvin tarpeellinen palvelukseen” (2. Tim.4:11).

LUUKAS tarvitsi Raamattua kirjoittaessaan Markuksen apua. Luukas lainasi osia Markukselta, mutta lisäsi evankeliumiinsa paljon sellaista, mitä Markuksella ei ollut.

Virallisesti Markus oli myös **PIETARIN** tulkki; Markuksen evankeliumia voidaan jopa sanoa ”Pietarin evankeliumiksi”. Markus kertoo Pietarista sen, mikä oli nöyryyttävää – jopa häpeällistä tälle kallio-Pietarille. Markuksen evankeliumi kertoo Jeesuksen teoista ja toiminnasta. Se on ”aktiota” kaiken aikaa.

Raamattuopiston aikana **Muroma** oli itseoikeutettu ”ykkönen”. Toisaalta näin ”jälkiviisaana” tekee mieli sanoa, että olisi Muromallakin ollut jotakin Honkaselta opittavaa! Kansanlähetyksessä taas **Uuras Saarnivaara** ja **Matti Väisänen** kisailivat ykkösmiehen roolista. Honkanen vaatimattomana ja nöyränä miehenä tyytyi olemaan taustalla.

Raamattuopistossa Honkanen oli **liian nuori**, Kansanlähetyksessä taas **isähahmo** (liian vanha):

”Eino J. Honkanen oli sukupolven vanhempi kuin muut Kansanlähetyksen työntekijät ja vastuunkantajat. Siksi hänestä tuli monelle turvallinen isä-hahmo. Se merkitsi myös yksinäisyyttä, koska hänellä ei ollut vertaisiaan. Hän sanoi myhäillen, että Muroman rinnalla hän oli liian nuori ja Kansanlähetyksessä liian vanha, joten keski-ikä jäi häneltä kokonaan elämättä ”(Huhtaniemi, emt.s.8).

Tämä taas synnytti varmaan jossakin mielessä alemmuudentunnetta. Tässä on luettavissa myös **Honkasen teologian aliarvostus**. Toisaalta Honkasta arvostettiin ”isä-hahmona”, toisaalta tähän nimitykseen oli myös sisäänrakennettu ajatus siitä, ettei Honkasta tarvinnut ottaa vakavasti. Hänellä ei ollut auktoriteettia – tässä ehkä eräs syy hajaannukseen.

Sekä Raamattuopistossa että myöhemmin Kansanlähetyksessä tapahtunut hajaannus versoi ”luottamuspulasta”. Johtajiin ei riittävästi luotettu! Väärä kilpailuhenki oli saanut vallan. Oliko kyseessä maallisesti sanoen ”valtataistelu”? Toisaalta oli kyseessä myös teologiset linjaerimielisyydet. Yksi jakava tekijä ainakin Raamattuopisto-skismassa oli suhde kansankirkkoon.

Yhteistyön edellytys on luottaminen: *Luottamus on yhteiselämän sydän. Jos luottamus puuttuu, puuttuu lämpö, puuttuu elämä, puuttuu yhteistyön edellytys* (Huhtaniemi, emt. s.259).

HENGEN UUDISTUS

Kirjan julkaisuaikana (1979) ”Hengen uudistus” – keskustelu oli ajankohtainen. Karismaattiset virtaukset herättivät tämän kysymyksen eloon. Toisaalta pietistinen näkemys on aina syyttänyt kirkkoa ”kuolleesta oikeaoppisuudesta” ja pyrkinyt elävään kristillisyyteen.

Honkanen halusi vetää rajaa oikean ja väärän karismaattisuuden välillä: *”Eino siteerasi usein vanhan rukoilevaispapan sanaa: Kun yksi hyppää Pyhässä Hengessä, niin yhdeksän hyppää omassa hengessään.”* (Huhtaniemi, emt. 296).

”Jeesus on valmis taistelemaan mielummin pienellä uskollisten joukolla kuin suurella sekakansan joukolla.

Pahinta ei ole se, että maailmassa on niin paljon jumalattomia, vaan se, että on niin paljon keskinkertaisia kristittyjä!” (Hengen uudistus, s.226).

Mikä kategoria?

Hengen uudistus – kirjan sanomaa on perin vaikeaa yhdistää mihinkään suomalaiseen hengelliseen liikkeeseen. Honkasen varhaiset vaikutteet on saatu evankelisilta ja heränneiltä, mutta ei tämä kirja sovi kummankaan pirtaan. Vaikea sitä on sovittaa lestadiolaisuuteen tai rukoilevaisuuteen. Eikä se myöskään istu hyvin Raamattuopiston sen enempää kuin Kansanlähetyksenkään yleiseen linjaa. Edelleen on vaikeuksia tulkita sitä luterilaiseksi, pietistiseksi tai edes uuspietistiseksi kirjaksi. Toisaalta Honkasen teksti on täysin sopusoinnussa luterilaisuuden keskeisten periaatteiden (yksin Kristus, yksin usko, yksin armo, yksin Raamattu) kanssa. Tuskin Honkasta voidaan leimata ”karismaatikoksikaan! Ehkäpä yksi ja toinen kokee tehtävän liian visaiseksi ja sen enempää asiaa pohtimatta sijoittaa Honkasen ”hurmahenkisten laatikkoon”. Tätä ei kuitenkaan rohjeta sanoa ääneen; olihan Honkasella sen verran meriittiä Suomen kristikansan keskuudessa.

Mielestäni ainut oikea johtopäätös on: se on aitoa **paavalilaista tekstiä!**

7. Mutta mikä minulle oli voitto, sen minä olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi.

8. **Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana (sontana) - että voittaisin omakseni Kristuksen**

9. ja minun havaittasiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella;

10. tunteakseni hänet ja hänen ylösnousemisensa voiman ” (Fil.3:7-10).

Toisaalta Eino J. Honkanen oli päässyt osalliseksi **viisauden ja ilmestyksen Hengestä** (Ef.1:17) ja tämä vei hänet kaikkien analyytikkojen ja tutkijapinsettien ulottumattomiin:

”Hengellinen ihminen sitä vastoin tutkistelee kaiken, mutta häntä itseään ei kukaan kykene tutkistelemaan” (1. Kor.2:15).

”Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta **et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee**; niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt” (Joh.3:8).

Viisauden ja ilmestyksen henki

Tämä teema käy läpi Hengen uudistus – kirjan.

15. Sentähden, kun kuulin siitä uskosta, joka teillä on Herrassa Jeesuksessa, ja teidän rakkaudestanne kaikkia pyhiä kohtaan,
 16. en minäkään lakkaa kiittämästä teidän tähtenne, kun muistelen teitä rukouksissani,
 17. anoen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, **antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan** (Ef.1:15-17).

”me tarvitsemme kasvaaksemme Herran tuntemisessa t i e t o a eli viisautta Sanan kautta, mutta tieto ei vielä riitä, meidän on sisäistettävä tietomme Pyhän Hengen kautta, tarvitsemme i l m e s t y k s e n Henkeä” (Hengen uudistus. s.9).

Rikkaampaan elämään

Honkanen ottaa kantaa tänään niin muodikkaaseen uskontojen sekoitukseen, synkretismiin:

”monet eksyivät ajattelemaan, miten suuremmoista olikaan, kun yhdistettiin tähän evankeliumin antiin hiukan kreikkalaista filosofiaa, itämaista mystiikkaa, pakanallista taika-uskoa ja juutalaista lakiuskontoa. Paavali kauhistui tästä. Hän tähdentää, että Kristuksessa on kaikki viisauden ja tiedon aarteet kätkeytinä. Kristus on Jumalan koko täyteys” (11).

”Ehkä yllättävää on nähdä, miten tätä sisäistämistä opetuslahden kohdalla tapahtui kärsimystenkin koulussa” (12).

Eino ja hänen vaimonsa Marja ajautuivat kärsimysten kouluun lähes samanaikaisesti, kun molemmilla todettiin syöpä (ss.12-13).

Siunauksia ylhäältä, siunauksia alhaalta

”Siunaus on sitä, että Jumala vetää lähemmäksi itseään ja irrottelee kaikesta, mikä loitontaa Hänestä.

Jaakob mainitsee siunatessaan Joosefia erään olennaisen siunauksen salaisuuden: Joosef on nuori hedelmäpuu lähteen reunalla. Mikä tämä lähde oli? Se oli hänen sydämensä yhteys Herraan” (16).

22. Joosef on nuori hedelmäpuu, nuori hedelmäpuu lähteen reunalla; sen oksat ulottuvat yli muurin.

23. Jousimiehet hätyyttävät häntä, ampuvat ja ahdistavat häntä.

24. Mutta hänen jousensa pysyy lujana, ja hänen käsivartensa ovat notkeat Jaakobin Väkevän avulla, kaitsijan, Israelin kallion,

25. isäsi Jumalan, avulla, joka sinua auttakoon, Kaikkivaltiaan avulla, joka sinua siunatkoon, **antakoon siunauksia taivaasta ylhäältä, siunauksia syvyydestä alhaalta** (1. Moos.49:22-25).

Uskonto on oopiumia

Tämä väite on esitetty ateistien taholta toistuvasti:

”Uskonnot ovat vaarallisia, turruttavia huumausaineita, varokaa sitä. Uskonnolla ja iankaikkisella elämällä on ero kuin yöllä ja päivällä. Uskonto vie tulijärveen. Jeesus Kristus vie iankaikkiseen elämään. Älkää antako uskonnon huumata itseänne, valitkaa elämä, valitkaa Jeesus Kristus! Tähän tapaan Muroma” (24).

Uutta mannaa

”Jumala tahtoo antaa uusia, tuoreita siunauksia. Tätä opetettiin jo Israelin kansalle erämaavaelluksen aikana: eilisen manna oli tänään pilaantunutta” (30).

Kuningasta katselemaan

17. Sinun silmäsi saavat katsoa kuningasta hänen ihanuudessaan, saavat nähdä avaran maan. 24. Eikä yksikään asukas sano: "Minä olen vaivanalainen". Kansa, joka siellä asuu, on saanut syntinsä anteeksi. (Jes.33:17,24).

”Hengen uudistus ei tule kaivelemalla itseämme, vaan siitä että saamme katsella Kuningasta Hänen ihanuudessaan, saamme katsella Hänet omistaen. Elämmekö hengellisessä kuivuudessa? Oi, me tunnemme liian vähän Kristuksen tutkimatonta rikkautta! (31).

Avara paikka

”Ahdistuksessani minä huusin Herraa, Herra vastasi minulle ja asetti minut avaraan paikkaan” (Ps.118:5).

”Herra auttaa ahdistettua nostamalla avaralle paikalle, vuoren laelle, josta avautuvat suurenmoiset näköalat...

Avaralta paikalta näet Jumalan armon auringon, näet anteeksiantamuksen virvoittavat puro, näet Jumalan käsittämättömän rakkauden kukkakedot. Näet, miten mielettömästi olet pyörinyt itsesi ympärillä. Hengellistä tilaasi olet mittailut tunteittesi lämpömittarilla. Kuitenkin: Jumalan lapsen rikkauudet eivät ole tunteissa eivätkä tuntemisissa, vaan Sanan lupauksissa, siinä mitä Herra on tehnyt, mitä Hän tekee ja mitä Hän on. Parhaatkin tunteesi ja kokemuksesi ovat vain pisara siitä valtamerestä, minkä uskolla saa omistaa Jeesuksessa Kristuksessa” (33,34).

Taaborille

Samalla kun Honkanen korostaa ”viisauden ja ilmestyksen Hengen” merkitystä, hän määrätietoisesti (ja suurella rakkaudella) tahtoo johtaa lukijansa ”kirkastusvuorelle”. Se on se **avara paikka**, johon kirjoittaja aivan käsipuolesta kiinni pitäen tahtoo lukijansa viedä. Siellä lukija pääsee myös Raamatun pyhien seuraan.

Ilman kaavoja

Kaavoittuminen uskonelämässä vaanii jokaista kilvoittelijaa:

”Meillä on taipumus kaavoittaa Herran työtä. Mies joka koki uudistuksen rukoillessaan heinäladossa, halusi viedä kaikki uudistusta janoavat ystävänsä tuohon heinälatoon...Toisen kokemuksilla ei saa mitata toisen kokemuksia. Jumalan siunaukset ovat kukkia, joita on monenlaisia; eivät nappeja, joita valmistetaan samalla muotilla” (36,37).

Uudistuksen hinta

”Elävä usko tarvitsee jatkuvaa kasvamista Jumalaan. Tarvitaan irrottamista maallisista ja sitomista taivaallisiin. Se on armoa.

Usko perustaa Jumalan lupauksiin. Mutta jotta voisimme lukea hyväksemme Jumalan lupaukset, on tehtävä totta erottautumisesta maailmasta. Jumala ei ole voinut käyttää ihmisiä, jotka eivät ole selvittäneet välejensä maailman kanssa.

Elia sanoi kansalle: ”Kuinka kauan onnutte molemmille puolille?” 1 Kun.18:21.

Jaakob kirjoittaa: ”Joka siis tahtoo olla maailman ystävä, siitä tulee Jumalan vihollinen.” Jaak.4:4” (37).

Mannaa sydämelle

”Makeempi mannaa hunajaa On hänen läsnäolonsa. Ei kuulla voisi kalliimpaa, Ei veisata suloisempaa kuin nimeänsä ihanaa.”

Se on uskonelämän syvintä: pyhää ihmettelyä. Ilman sitä uskonelämämme muuttuu pelkäksi aatteeksi aatteiden joukossa. Kristuksen ihmettelevä ja omistava katseleminen on hengen elämän mannaa, pyhää ravintoa. ”Mutta me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutamme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niinkuin muuttaa Herra, joka on Henki.” 2 Kor.3:18. Rukoile, että tässä kirjassa saisit katsella Hänen kirkkauttaan” (45,46).

Toinen siunaus

”Tuo siunaus on merkinnyt Kristuksen läsnäolon siunaavaa, virvoittavaa kokemusta, armon uutta vilahdusta, joka tuntuu ruumiissakin, Kristuksen rakkauden eläväksi tulemista ja valtaamista, Jumalan voiman kokemista vaikeissa tehtävissä” (47).

”Taylorilta putosivat suomukset silmistä hänen lukiessaan eräältä ystävältä saamaansa kirjettä. Hänelle kirkastui, että Kristuksessa, elävässä, läsnä olevassa Herrassa, hänellä oli kaikki, mitä hän tarvitsi. Sanalla sanoen: Toisen siunauksen painopiste siirtyi kokonaan Kristukseen, pois omasta ponnistuksesta. Sanomaton ilo ja rauha sekä uusi voima tuli kiusatun Herran palvelijan elämään. Tämä voi viitoittaa tietä sinulle ja minulle uudistukseen, jota kaipaamme. Herralla on ”toinen siunaus”, eikä vain toinen, vaan kolmas, neljäs, kymmenes ja sadannes siunaus. Sillä Herra tahtoo uudistaa nuoruutemme yhä uudestaan.

Lukekaamme Psalmista 103:1-5 ja ajatelkaamme, mitä se meille merkitsee. Se on kuin avain, jolla voimme virittää sielun soittimemme” (48).

Hiljaisuus Herran seurassa

"Ajatelkaamme Jaakobia, joka jäi pelon ja hädän ahdistamana Jabbok-virran toiselle puolelle yksikseen. Hän sai kohdata siellä Herran. Hän sai uuden nimen, petturi Jaakobista tuli Israel, Jumalan taistelija. Lonkka murtui, mutta nyt hän sai todellisen siunauksen Herralta sen tilalle, jonka hän oli petoksella ottanut isältään" (51).

"Meillä on suunnattomasti tietoja. Me voimme hallita kaiken tarpeellisen teologiasta. Meillä on keinomme loihtia elämyksiä. Me osaamme rakentaa alttareita, latoa halot ja uhrieläimet niille oikeaoppisesti, mutta meiltä puuttuvat Eliaat, jotka saisivat tulen taivaasta alttarillemme...Me valmistamme pappeja suurin tietomäärin varustettuina. Mutta heiltä puuttuu paljossa omakohtaista uskonkokemusta, jota ei opita kirjoista, vaan kahden kesken Herran kanssa" (53,54).

Jeesus muuttaa

"Jeesuksen luo saamme tulla sellaisina kuin olemme. Mutta Jeesuksen luona emme voi pysyä sellaisina kuin olemme" (64).

"On suuri päivä, kun saa tulla Jeesuksen luo. Mutta Joh.1, joka kertoo Filippuksen ja Natanaelin suuresta päivästä, sanoo myös:

"Sinä saat nähdä suurempia kuin nämä ovat." Joh.1:50. (65).

"Kun saamme tulla Jeesuksen luo, Hän ei vapauta meitä vain menneisyydestämme, vaan antaa tulevaisuuden ja toivon.

Ihmisille on aina tärkeätä se, mitä joku on ollut. Sillä määritellään ihminen, mitä hän on ollut. Joka paikassa kysytään todistuksia siitä, mitä me olemme olleet. Näin meidät sidotaan tiukasti menneisyyteemme.

Jeesus ei tee näin. Hän on kiinnostunut siitä, mitä meistä voi tulla" (65).

Jeesus rukoilee omiensa puolesta

"Mitään ei voi tapahtua Jeesuksen omille pääsemättä Hänen rukouksensa muurin läpi. Ja kun tämä rukousmuuri on päästänyt sen läpi, Hän on sallinut sen tapahtua. Hän on tahtonut muuttaa sen siunaukseksi. "Kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat." (71,72).

Mitä Jeesus rukoilee (Joh.17)?

1. *"että he olisivat yhtä"...Hän rukoilee olemuksen yhteyttä...pysyen elimellisessä yhteydessä Herraansa...Hedelmää kantavan oksan on lähdeittävä suoraan rungosta"...*

"Kristuksen kanssaperillisenä olet hengellisessä mielessä monimiljonääri! Elätkö siitä? (72-74).

2. *"Että heillä olisi minun iloni täydellisenä heissä itsessään." 17:13.*

"Jeesuksen ilo on meissä, jos me olemme niin täytetyt Jeesuksen rikkaudella, että maljamme vuotaa yli. Eikö onnellisessa avioliitossa, kun aviopuolisot ovat yhtä, toisen ilo ole toisenkin ilo? (75).

3. "Että teillä minussa olisi rauha." 16:33.

"Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta."

"Wesley sanoi kerran, kun häntä ja hänen kannattajiaan syytettiin harhaoppisuudesta: "Se parhaiden todistaa, että me olemme oikeassa, jos meidän seurakuntamme jäsenet ovat onnellisia kristittyjä." Jolla on rauha, se on onnellinen"(75,76).

4. "Pyhitä heidät totuudessa", 17 j. "Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että myös he olisivat pyhitetyt totuudessa." 19 j.

"On niitä, jotka haluavat lähestyä niin maailmaa, että he tahtovat aivan samastua siihen. Silloin maailma heidät hyväksyy. He näkevät sen voittona evankelioimisessa ja lähetyksessä. Onnettomuus tässä on se, että samastuessaan maailman kanssa, he menettävät suolansa... Rajan vetäminen maailmaan ei ole mikään helppo asia. Helpompi ratkaisu olisi selvä samaistuminen tai jyrkkä eristäytyminen... Jumalan sanan on tultava niin omaisuudeksemme, että se saa vetää rajan, selvän Ei suhteessa maailmaan, ja selvän KYLLÄ suhteessa Jumalaan" (77).

5. "Ja minä olen tehnyt sinun nimesi heille tunnetuksi ja teen vastakin, että se rakkaus, jolla sinä olet minua rakastanut, olisi heissä ja minä olisin heissä." 26 j.

"Kun rauta on ahjossa tulella, tuli on raudassa.

Kun me olemme Jeesuksen kirkkaudessa, Jeesuksen kirkkaus on meissä.

Kun me olemme Jeesuksen rauhassa, Jeesuksen rauha on meissä.

Kun me olemme Jeesuksen ilossa, Jeesuksen ilo on meissä.

Kun me olemme Jeesuksen rakkaudessa, Jeesuksen rakkaus on meissä" (77-79).

Jeesuksen sisällinen tunteminen

"Silloin heidän silmänsä aukenivat, ja he tunsivat hänet." (Luuk.24:31).

"Monet ihmiset tyytyvät tuntemaan Herran vain korvakuulolta (Job 42:5). He uskovat kaiken mitä Raamatussa on. Mutta kuitenkin heillä ei ole elävää Vapahtajaa. Uskonelämä on taakkaa, Raamatun lukeminen vaikeaa, rukoileminen työlästä. Todistamisesta ei voi puhua" (82,83).

"Jeesus ei jää opettajana vain seisomaan edessä, vaan Hän opettaa tulella yhdeksi omiensa kanssa ja asumalla heissä" (84).

"Kristillisyyden on jatkuvaa Kristuksen kohtaamista – "tykökääntymistä" (84).

"Seppä Högman sanoi Paavo Ruotsalaiselle tunnetuksi tulleet sanansa: "Yksi sinulta puuttuu ja sen mukana kaikki: Jeesuksen Kristuksen sisällinen tunto." Miten syvä hengellinen totuus olikaan tuossa sanassa!

On Jumalan ja Vapahtajankin teoreettista, tietopuolista tuntemista, joka ei vielä vie Hänen alamaisuutensa, eikä merkitse elämänyhteyttä Hänen kanssaan" (86).

Tiedon ja tuntemisen väheksyminen

”Monet Jumalan lapset ovat Jumalassa kiinni uskovalla sydämellä ja Vapahtajassaan sisäisellä rakkaudella. Mutta tämä rakkaus ei nouse Kristuksen tuntemisesta. Seurauksena on voimaton usko, halvaantunut ja pinnallinen tunnekristillisyyys, joka ei anna voimaa taistelussa maailmaa, syntiä ja omaa lihaa vastaan, ei kannusta pyhitykseen eikä vakaaseen vaellukseen Hengessä ja valkeudessa.

Monet näistä ovat uskovia, jotka elävät vain evankelioimispäivillä tai suurten hengellisten kokousten aikana. Mutta sen jälkeen heitä ei näy missään. He elävät talviunessaan kiven kolossa kuin sisiliskot, herätäkseen taas kun aurinko lämmittää oman liikkeen puhujan saapuessa paikkakunnalle” (89).

Älyllinen tietäminen ilman rakkautta

”Jos tämä rakkaus on aito, se herättää meissä kaipauksen syvempään Jumalan tuntemiseen...Niin kuin joku on sanonut: ”Hän tyydyttää tyydyttämättömällä tyydytyksellä.” Emme voi ajatella morsianta, joka rakastaa sulhastaan ja joka ei toivoisi oppivansa tuntemaan häntä enemmän” (90,91).

Kaikki tappioksi

”Filippiläiskirjeen 3.7 on voimakas sana tähän liittyen:

”Mutta mikä minulle oli voitto, sen minä olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi.”...

Kun Paavali oli tullut tuntemaan Kristuksen, hän oli tullut näkemään kaiken muun uudessa valossa – toisenarvoisena. Kristuksessa olivat avautuneet uudet ehtymättömät rikkaudet” (92).

Olla Kristuksessa

”Jos olemme pukeutuneet tähän vanhurskauteen, Jumala ei näe enää meidän syntisyyttämme. On kuin kivet Salomon temppelissä, ne oli päällystetty setripuulla, ja puu oli päällystetty kullalla.

”Kiveä ei näkynyt”, 1 Kun.6:18. Uskon tässäkin olevan viittauksen Kristukseen. Samalla tavalla meistäkään ei näy mitään, kun olemme puetut Kristuksen vanhurskauteen...

Paavalille on siksi suuri ja keskeinen asia: että minun havaittaisiin olevan Hänessä. Se merkitsi, että kaikki mikä on Jeesuksen, on myös uskovan, joka on Hänessä.

Tämä oli Paavalille niin suuri ja keskeinen asia, että hän käyttää kirjeissään 164 kertaa sanontaa ”Kristuksessa”. (94,95).

”Olla Kristuksessa” on sitä, että saa jakaa Hänen kanssaan myös Hänen ylösnousemisensa voiman, sen voiman, jolla Jumala herätti Jeesuksen kuolleista. Herra elää – minä saan elää Hänessä. Saan elää Hänen ylösnousemisensa voimassa niin kuin viinipuun oksa elää viinipuun rungossa” (97).

Tunteakseni hänet

”Kreikkalaiset oli kasvatettu ”Tunne itse” – periaatteen mukaan...

Miten mullistava olikaan Paavalin ajatus: ”Tunteakseni Hänet.” Tämän valossa osoittautuu pinnalliseksi tuo kreikkalainen viisaus. Mitä se loppujen lopuksi meitä auttaa, vaikka me kuinka

hyvin tuntisimme itsemme? Näemme vain miten erilaisia me olemme. Ja huomattessamme puutteellisuutemme joko yritämme niitä peittää tai tulemme niitä katsellessamme epätoivoisiksi...

Ilman Kristuksen tuntemista itsetutkistelumme on hyödytöntä. Me emme näe oikein syntejämme, emmekä löydä pääsyä niistä. Ryntäilemme vain sinne ja tänne, käymme ahdistuneiksi askartelemisesta oman itsemme kanssa ja joudumme milloin lannistavaan alemmuuteen milloin kylmään omahyväisyyteen” (96,97).

Ahkerat ja touhuilijat

”Vain hyödyksi ovat ahkeran ajatukset, mutta touhuilijat saavat vain vahinkoa.” Snl.21:5.

”Ahkeruus ja touhu ovat kaksi eri asiaa.

Emme saa unohtaa: ”Kirottu olkoon se, joka Herran työtä laiskasti tekee!” emmekä myöskään: ”Olkaa lujat, järkähtämättömät ja aina innokkaat Herran työssä!” Mutta emme saa erehtyä luulemaan, että touhu on ahkeruutta.

On ihmisiä – ja juuri Jumalan valtakunnan työssä – joilla on aina hirmuinen kiire. Kuitenkaan kiireestään huolimatta he oikeastaan saavat vähän todellista aikaa. He joutuvat parsimaan jälkiään, koska he tekevät ajattelematta sellaista mikä ei ole niin tarpeellista. Usein heille ei riitä edes heidän oma työnsä, vaan he käyvät sotkemassa toistenkin työtä. He näyttävät ahkerilta – mutta todellisuudessa ovat touhuilijoita...Tärkeintä ei ole laajuus, vaan laatu” (105,106).

”On tärkeää erottaa sielullinen ja hengellinen. Eräs rajan vetäjä on tämä: hengellinen vie omistamaan enemmän Kristusta, sielullinen vie johonkin joka on ”enemmän kuin Kristus” (106).

Vähän on tarpeen

Daavid sanoi: ”Yhtä minä rukoilen...”

Jeesus huomautti: ”Yksi on tarpeen...”

Paavalin päämääränä oli: ”Yhden minä teen...” Fil.3:13.

Tämä merkitsee sitä, että ei ole mitään muuta niin tärkeää kuin elää Herran kanssa, olla Hänen jalkainsa juuressa ja riemuita Hänen kirkkaudestaan...

Herra kysyy yhden tarpeellisen ihmisiä, niitä joille Hän on todella A ja O ja joissa Hän saa kirkastaa itseään A:na ja O:na. Vain sellaisia Hän voi käyttää ”kirkkautensa kiitokseksi” (107,108).

Pyhä Henki kirkastaa Kristusta

”Ilman Pyhää Henkeä olemme kristillisyyden ulkopuolella, Jeesus ei tunne omakseen. Me voimme harrastaa kristillisyyttä ilman Pyhää Henkeä, mutta emme voi elää Hengessä Kristus-elämää, oksina Jeesus-viinipuussa” (109).

Minä teen uudeksi

”Jeesus vie ihmisen kanssaan ristille. Mitä siellä näemme?

Näemme Jeesuksen Kristuksen, Jumalan ainoan Pojan ristiinnaulittuna. Mutta Pyhän Hengen valaisemina näemme vielä enemmän: Näemme siellä Hänen kanssaan myös oman itsemme ristiinnaulittuna.

Niin totta kuin Jeesus Kristus on kuollut, niin totta myös sinun ja minun vanha ihmisemme on ristiinnaulittu Hänen kanssaan.

Joka uskoo Jeesukseen, ristiinnaulittuun, hän saa omistaa tämän omalle kohdalleen, hän saa katsella vanhaa ihmistään jo ristiinnaulittuna.

Hänen ei tarvitse huokailla: Voi, voi, miten minä voisin kieltää itseni, miten minä jaksaisin ristiinnaulita Minäni?

Ei – vaan sekin on lahjaa!

Tällä on hyvin käytännöllinen merkitys. Me katselemme vanhaa ihmistämme aivan toisella tavalla, kun tiedämme tämän. ”Kun tiedämme sen, että meidän vanha ihmisemme on Hänen kanssaan ristiinnaulittu...”

Me tiedämme, että sillä ei ole enää mitään olemassaolon oikeutta. Sillä ei ole oikeutta sanoa mitään. Sitä ei tarvitse kuunnella. Saamme kääntää sen vaatimuksille ja himoille selkämme.

Sillä tavalla me panemme käytäntöön: ”Minä olen ristiinnaulittu Kristuksen kanssa.” Ja silloin on tie vapaa uudelle ihmiselle.

Herra voi tehdä uudeksi vain särkyneen astian.

Paavalin kristillisyyden keskeinen totuus on ”olla Kristuksessa”. Hän mainitsee tämän kirjeissään eri tavoin noin 160 kertaa. Olla Kristuksessa on sitä, että saa jakaa Hänen omaisuutensa. Saa jakaa Hänen kanssaan Hänen kuolemansa. Ja jakaa Hänen kanssaan myös Hänen elämänsä.

Vanhan ihmisemme ristiinnaulitseminen on Hänen kuolemansa lahja. Uuden ihmisen syntyminen on Hänen elämänsä lahja” (140,141).

Kasvaminen armossa

”Kasvaminenkin on armoa ja lahjaa.

Uusi testamentti sanoo: ”Pukeutukaa uuteen.” Ef.4:24.(142).

”Uusi elämä on lujasti Kristukseen sidottua elämää. Se on ”olla Kristuksessa”. Me elämme jokapäiväistä elämäämme Hänestä käsin. Uusi elämä on elämänyhteyttä Kristuksen kanssa. Jeesus Kristus ei ole vain meidän kanssamme, vaan Hän on Pyhän Hengen kautta meissä. Tämä on uusi liitto Hänen veressään.

Jeesus Kristus riittää elämämme kaikille alueille. Hänen viisautensa ja voimansa riittää elämämme kaikkeen hätään. Hänen rakkautensa tyydyttää täydellisesti. Jolla on Jeesus Kristus, sen ei enää tarvitse elää maailman roskasta. Joka on löytänyt kallisarvoisen helmen, se ei enää metsästele lasihelmiä” (144).

Pikku Liisa

”Pikku Liisa opettelee kävelemään, ottaa kaksi, kolme askelta ja kaatuu. Vanhemmat iloitsevat siitä suuresti. ”Isä, näitkö Liisa kävelee jo?” huudahtaa äiti onnellisena. He näkevät jo noissa ensimmäisissä askelissa Liisan täyden kävelemisen.

Isoäiti on saanut ensimmäisen kirjeen tyttärentyttäreltään. ”Liisalla on ikävä mummia. Liisa rakastaa mummia.” Sanat on tekstattu suurilla kirjaimilla. Kirjaimet saattavat olla väärinpäinkin.

Mutta isoäidistä se on paras kirje. Mutta jo abiturientti Liisa kirjoittaisi mummilleen samoin sanoin, mummi puhkeaisi itkuun” (146).

Täyttykää Hengellä!

”Hengen täyteys on niin kuin Jumalan lapseuskin: se on armoa, se on lahjaa, se annetaan ilmaiseksi, se on Hengen työtä – ei omaamme.

Alkukielen mukaan olisikin käännettävä: Antakaa täyttää itsenne Pyhällä Hengellä” (150).

*”Siis läpi kirjeen (Ef.) kulkee tällainen Pyhän Hengen punainen lanka, uskossa kasvamisen punainen lanka, kehotus ja neuvo kasvamiseen: **Jumalan täyteyteen, Kristuksen täyteyteen, Pyhän Hengen täyteyteen, Herran väkevyyteen**” (152).*

”Jos sinä saisit veikkauksen päävoiton, voisitko olla kertomatta siitä? Ei olisi vaikea kertoa, vaan vaikea olla vaiti.

Pyhä Henki tahtoo kirkastaa Jeesuksen Kristuksen meidän päävoitoksemme” (153).

Ylivuotava malja

”Ja kun Jeesus rukoili ristillä: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät!” eivät he enää epäilleet Jumalan rakkautta, eivät lapseuttaan, eivät jumaluuden täyteyttä, joka kuuluu kokonaan heille, niin kuin koko aurinkokin kuuluu yhdelle ainoalle kukkaselle.

Miten he iloitsivatkaan! Sydän vuoti yli. Eivät he voineet kantaa tätä aarretta saviastiassaan sen läikkymättä yltä.

Meistä tämän päivän kristityistä on pikemminkin sopiva kuva lääkepullosta, jonka kyljessä on lappu: Ravistettava ennen käyttöä!

Pieni tilkkanen pohjassa läikkyy yli, kun sitä kovasti ravistetaan. Näin tapahtuu meille suurissa kokouksissa, juhliissa, suuren puhujan vieraillessa paikkakunnalla – tai Herran ravistellessa sairauden tai muun sellaisen kautta. Mutta muuten, Herran täyteydestä ei pääse vuotamaan astioihimme niin, että se läikkyyisi. Maljamme ei ole ylitsevuotavainen” (159).

”Monet osaavat ottaa Hänen kuolemansa pelastukseksi, mutta eivät Hänen elämäänsä uuden elämän elämiseen” (160).

”Miksi me ravitsemme itsemme tyhjänpäiväisyyksillä, kun Herramme on elämän leipä ja elämän vesi! Miksi me tyydymme pisaroihin, kun Kristuksessa saamme omistaa koko valtameren.

Jumalan täyteys on meille kuin luvattu maa Israelille:

”Sillä se maa, jota sinä menet omaksesi ottamaan, ei ole niinkuin Egyptin maa, josta te olette lähteneet ja jota sinä, siemenesi siihen kylvettyäsi, jalalla polkien kastelit niinkuin vihannestarhaa.

Vaan se maa, jota te menette omaksenne ottamaan, on maa, jossa on vuoria ja laaksoja ja joka juo vettä taivaan sateesta, maa, josta Herra, sinun Jumalasi, pitää huolen ja jota Herran, sinun Jumalasi, silmät aina katsovat, vuoden alusta sen loppuun saakka.” 5 Moos.11:10-12.

”Kristuksessa meillä on valtava perintömaa. Kuin luvattu maa Israelille – Lupausten maa – Jumalan läsnäolon maa. Se on otettava omaksi.

Kaiva auki kaivot, jotka olet saanut perinnöksesi Kristuksessa! – Aabrahamin kuoltua lisäkin oli kaivettava auki perintökaivot, jotka filistealaiset olivat tukkineet (1 Moos. 26). Monen Jumalan

lapsen kohdalla on samoin, siunausten kaivot ovat tukossa. Tutki, missä sinun elämässäsi on ehkä näin.

Meillekin on Jumalan lupaus:

Jokaisen paikan, johon te jalallanne astutte, annan minä teille, niin kuin olen Moosekselle luvannut.” (Joos.1:3)...

Monet tulevat Hänen luokseen pienen sormustimen kanssa, kun saisivat tulla ottamaan suurella ämpärillä.

Hengen uudistus avaa sydämemme ottamaan vastaan suuria.

Äläkä mittaa Jumalan mahdollisuuksia ymmärrykselläsi äläkä silläkään, miten paljon olet jaksanut rukoilla. ”Hän voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme, sen voiman mukaan, joka m e i s ä vaikuttaa.” Ef.3:20.

Älä mittaa Jumalan lupauksia kokemuksillasi. Parhaimmatkin kokemuksemme ovat vain pisaroita siitä valtamerestä, jonka saamme omistaa uskossa Jumalan lupauksiin.

Kristuksen täyteyttä ei ole mitattava kokemuksilla, vaan Jumalan lupauksilla.

Monet ovat tuoneet Pyhän Maan matkaltaan pullollisen Jordanin vettä. Olisi naurettavaa sanoa, että siinä on Jordan. Niin tämäkin, mitä tässä olen kyennyt kirkastamaan Kristuksen täyteyttä, on vain pieni pullollinen valtamerestä” (162-164).

Kristuksen voima meitä varten

”Sähkövoiman heikkovirralla eivät kaikki koneet pyöri. Ne ovat liian suuria ja raskaita sille. Mutta Jumalan voimajohdoille ei ole kyllin suurta vastaanottajaa. Hän tahtoisi antaa enemmän” (172).

Käyttämätön Kristuksen voima on suurin synty uskovan elämässä. Lukekaamme, mitä Hebrealaiskirjeen 10. luvussa sanotaan Jumalan Pojan veren maahan tallaamisesta! (175).

Voitosta käsin

”Herännäisjohtaja Juhana Malkamäki sanoi kiusatulle: ”Älä sinä käy sylipainiin saatanan kanssa, vaan sano sille saatanalle, että kyllä sinä minut helposti voitat, mutta minun pitää katsoa, miten siinä käy, kun sinä painit Kristuksen kanssa. Vasta silloin minun huonosti käy, jos sinä Kristuksen voitat...”

Taistelu on jo ratkaistu. Hän on polkenut rikki käärmeen päin. Me saamme elää Hänen voitostaan niin kuin elämme Hänen vanhurskaudestaankin. Me saamme pukeutua Hänen voimaansa niin kuin olemme pukeutuneet Hänen vanhurskauteensa, 6:10-11. Silloin meillä on uskon kilpi, jolla voimme sammuttaa kaikki pahan palavat nuolet” (178).

Väisty varjo

”Muinaisessa Kreikassa jo ennen Kristusta vaikutti mies nimeltä Diogenes, joka arvosteli aikalaisiaan siitä, että he tyhmästi etsivät elämän täyteyttä vain aineellisesta elintasosta. Hän halusi näyttää, että ihminen voi elää onnellista ja rikasta elämää palvoessaan aurinkoa. Hän vetäytyi asumaan vanhaa tynnyriin ja sanoi: ”Olen onnellinen.”

Eräänä päivänä tuli keisari Aleksanteri Suuri katsomaan merkillistä erakkoa. Hallitsija tahtoi osoittaa kunnioitustaan tätä kummallista miestä kohtaan ja sanoi hänelle: "Ano minulta mitä tahdot." Diogenes sanoi tyynesti: "Väisty, varjo, anna auringon paistaa!" Suuri hallitsija oli seissyt Diogeneen ja auringon välissä, niin ettei aurinko päässyt paistamaan Diogeneen päälle" (179).

"Hän voi tehdä en enemmän..." Ef.3:20

Jumala voi tehdä enemmän kuin me osaamme edes pyytää:

"Kun Jeesuksen luo tuotiin halvattu mies, että Jeesus hänet parantaisi, Jeesus antoi enemmän: "Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi."

Kun Jeesus ruokki suuren kansajoukon viidellä leivällä ja kahdella kalalla, Hän antoi enemmän, tähteeksi jäi kaksitoista korillista.

Kun me rukoilemme: Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme, Hän ei anna vain leipää, Hän antaa viljapellon kauneuden, työn siunauksen.

Hän ei anna juotavaksemme vain kylliksi vettä, Hän antaa kauniit virrat, purot, lähteet ja järvet! Eikö todellakin: Elämä ja yltäkyllin!

Lastemme ollessa pieniä vanhimmat joukosta nurisivat jostain ruuastaan. Äiti huomautti, että me saamme olla kiitollisia siitä, että meillä on ollut kylliksi leipää, kun maailmassa on paljon lapsia, jotka joutuvat näkemään nälkää.

- On ollut leipää ja tomaattiakin päälle, sanoi viisivuotias. Hän piti aivan erityisesti tomaatista" (182).

"Rebekka ei antanut vain Aabrahamin palvelijalle hänen pyytämäänsä juotavaa, hän oli valmis tekemään enemmän: juottamaan myös kamelitkin.

Kun Jeesus kohtasi Sakkeuksen ylenpalttisella armollaan, Sakkeus oli valmis korvaamaan vääryytensä, maksamaan pimittamänsä nelinkertaisesti takaisin.

Kun Maria oli tullut tuntemaan Jeesuksen rakkautta, hän ei vain pessyt Mestarin jalkoja vedellä, kuten tavallista, vaan hän tuhlassi kallisarvoisen nardusvoiteen, hän teki enemmän kuin tavallista. Näin, koska Herra oli tehnyt enemmän. Heidän maljansa oli ylitsevuotavainen" (183,184).

Ilo Herrassa

"Kaikella ilolla on lähteensä. Jos se lähde katoaa, niin ilokin katoaa. Siksi on vähemmän iloisia vanhuksia kuin nuoria. Vanhat ihmiset ovat menettäneet ilon lähteensä" (186).

"Jeesus, minun iloni! Onko tämä sinun elämäsi syvin sävel? Miksi ei voisi olla niin, jos olet ottanut Jeesuksen Kristuksen omaksi Vapahtajaksesi? "Jotka Häneen katsovat, ne säteilevät iloa." (188).

"Miksi tätä iloa on niin vähän? Onko siinä syynä nämä vaikeat ajat?"

Alkuseurakunta eli todella vaikeiden aikojen keskellä. Ne olivat vainojen aikoja. He saivat toimia aina kuolema ja vankeus silmäinsä edessä. Ja he olivat aina täynnä iloa.

Tämän kehotuksensa: Iloitkaa aina Herrassa! Paavali kirjoittaa vankilasta.

Ei ilottomuuteen ole syynä aika eivätkä olosuhteet. Synti on siihen syynä.

Ilottomuus on merkinä siitä, että sisällä asiat eivät ole kohdallaan. Ilo Pyhässä Hengessä on tässä suhteessa hyviin herkkä. Se on kuin herkkä mittari, joka osoittaa pienenkin häiriön" (189).

Jeesus parantajana

”Eräs lääkäri on sanonut noin 40 % kaikista sairauksista olevan sellaisia, joihin ihminen itse on suoranaisesti syyllinen.

Tiirilän kritiikin keskeisimpiä teemoja oli juuri se, että kirkossa on unohdettu transsendenttinen (tuonpuoleinen) ja paneuduttu yksipuolisesti immanenttiseen (tämänpuoleiseen). Saattaa kuulostaa yllättävältä, jos sanon, että tämä vaara ei tule vain liberaalisen teologian puolelta, se väijyy meitä myös hurmahenkisyydestä käsin” (193).

”Missi- ja urheilukilpailuilla tänäkin päivänä on juurensa hellenistisessä ajattelussa. Ne kohottavat palvonnan kohteeksi hellenistisen ihmisen mallin” (194).

”Jos joku parantaja sanoo sairaalle, että tämä voisi tulla terveeksi, jos hän vain uskoisi, ja että hänen epäuskonsa on synnä hänen sairauteensa, niin se on hirveän armotonta. Se ei voi olla Jumalan tahdon mukaista.

Samoin jos joku arvostelee henkilöä, joka rukoilee sairasten puolesta, ja kun kaikki eivät parannu, arvostelija näkee tässä huiputtajan – sekin on väärin. Molemmissa on hellenistis-pakanallista ajattelua sairaudesta ja terveydestä. Ja se on materialistista ajattelua, ikään kuin ruumis olisi kaikki kaikessa. ”Eikö henki ole enemmän kuin ruoka ja ruumis enemmän kuin vaatteet?” Toinen virhe tehdään siinä, että sairaiden parantamista rukouksella väheksytään, parantamisen armolahjoille ei anneta sijaa. Eikö öljypullon pitäisi olla sielunhoitajan välineitä yhtä lailla kuin ehtoollisvälineetkin?” (197).

”Kärsimys ei ole tie synnittömyyteen, mutta se voi auttaa itsetutkisteluun ja viedä lähemmä Jeesusta. Paavali oli kokenut sitä omassa elämässään Kristuksen seuraajana. Hän tiesi vaaran, miten kokenutkin kristitty voi ylpistyä saamistaan erityisen suurista siunauksista. Hänelle annettu ”pistin lihassa”, ilmeisesti sairaus, varjeli ja puhdisti ylpeydestä” (198).

”Tämä mitä olen sanonut edellä ei tee tyhjäksi Raamatun todistusta Jeesuksesta: ”Hän otti päällensä meidän sairautemme.” ”Meidän sairautemme hän kantoi.”

Jeesus on sairauden voittaja.

Sallikaa minun havainnollistaa tätä asiaa seuraavanlaisella kuvalla. Me voimme sanoa, että ihminen on voittanut hevosen. Tämä ei merkitse sitä, että ihminen olisi hävittänyt kaikki hevoset. Suurempi voitto on siinä, että ihminen voi valjastaa hevosen käyttöönsä, kesyttää sen ystäväkseen. Jeesus sairauden voittajana voi ottaa sairauden pois, mutta vielä enemmän: Hän voi myös käyttää sitä ihmisen iankaikkiseksi parhaaksi ja suunnitelmiansa toteuttamiseksi. Hän voi tehdä sairauden myös ystäväksemme. Raamattuhan sanoo: ”Kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat”...

Hän täyttää sielumme taivaallisella kirkkaudellaan, niin että voimme parantumattomasti sairainakin loistaa taivaallista rikkautta ja rakkautta yliluonnollisella tavalla” (200,201).

Uudistuminen lähetykseen

”Jokaisella lähetyskäskyllä on tietty tarkoituksensa. Emme saa asettaa niitä vaihtoehtoiksi, vaan yhtä aikaa käytettäväiksi...

Jeesuksen Kristuksen kirkkauden ilmoittamiseen on tarvittu jokaista neljää evankeliumia. Kukin niistä kirkastaa Hänen olemuksestaan ja kristillisyydestä eri puolia, eri ulottuvuuksia” (206).

”Läpi kristikunnan historian on ollut niitä, jotka ovat pyrkineet yhdistämään neljä evankeliumikirjaa yhdeksi. Sellaisia teoksia on ilmestynyt. Mutta kaikki ne ovat epäonnistuneita. Ne eivät paranna evankeliumin sanomaa. On vähän sama, jos sinusta otettaisiin valokuva eri puolilta ja ne pantaisiin sitten päällekkäin. Ei se olisi onnistunein kuva” (207).

”Tässä (Luukas) evankeliumissa on eniten syntisiä, eniten hätää ja sairautta. Se on tuhlaajapojan, Sakkeuksen ja ristin ryövärin evankeliumi. On sanottu, että tässä evankeliumissa kaikki huokaavat ja kaikki ylistävät. Ihmeellistä kyllä: siinä on myös eniten ylistystä! Elämä muuttuu Jeesuksen seurassa. Hänen luokseen saamme tulla sellaisina kuin olemme, mutta hänen luonaan emme voi pysyä sellaisina kuin olemme” (211).

*”**Johanneksen evankeliumi** vie sisälle, se antaa meille sisäkuvan niin Jeesuksen persoonasta kuin kristillisyydestä ja lähetyksestäkin.*

Tämän neljännen evankeliumin valtaisa sanoma on: Jeesus Kristus on Jumala itse ihmiseksi tulleenä. Hän on iankaikkinen Sana, joka tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme – teki telttamajansa keskellemme.

Joka uskoo Häneen ja uskon kautta yhdistyy häneen niin kuin oksa viinipuuhun, sillä on elämä Hänessä” (212).

Seurakunnan kirkkaus

”Kaikki hän on asettanut hänen jalkainsa alle ja antanut hänet kaiken pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa, hänen täyteytensä, joka kaikki kaikissa täyttää” (Ef.1:22-23).

Jumalan koko täyteys on ilmestynyt Kristuksessa. Ja Kristuksen koko täyteys on ilmestynyt seurakunnassa. Seurakunta on Kristuksen tutkimattoman rikkauden ilmestysmaja” (218).

”Taiteilijan käden nerokkuus on riippuvainen hänen päänsä nerokkuudesta...Jos pää on nerokas, niin silloin myös käsikin on sitä. Niin on Kristuksen ja Hänen seurakuntansa yhteys. Tänäpäin se on paljossa salaisuus. Mutta se päivä on tuleva, jolloin Pään nerokkuus on tuleva täyteydessään ilmi” (219).

”Kun olet pelastettu, et ole yksityisyrittäjä, vaikka oletkin usein hyvin yksinäinen” (219).

”Luonnollinen ihminen ei sitä voi ymmärtää, eikä äskenkääntynytkään sitä vielä ymmärrä. Tarvitaan viisauden ja ilmestyksen hengen valaisua. Paavalikin oli päässyt tästä salaisuudesta perille ilmestyksen kautta. Mekin tarvitsemme ”ilmestystä” kasvaaksemme Kristuksen tuntemisessa ja osataksemme omistaa seurakunnan rikkaudesta enemmän kuin ymmärrämme (Ef.3:20).”

”Joku on sanonut sattuvasti, että ihmeellisintä, mitä Jumala on luonut täällä maan päällä, on Jeesuksen Kristuksen seurakunta. Oikeastaan vasta seurakunnassa Jumalan luomistyö saa päätöksensä. ”Me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa”, sanoo Paavali

seurakunnasta kirjoittaessaan. Hän nimittää seurakuntaa myös ”Kristuksen tutkimattomaksi rikkaudeksi” ja ”Jumalan moninaisen viisauden ilmisaattajaksi”. (220).

”Kristuksen ruumis, ekkleesia, ei ole sama yhdenkään näkyvän kirkon tai organisaation kanssa” (226).

”Se (seurakunta) on niiden uskoviin yhteisö, jotka on liitetty uskon kautta Pyhässä Hengessä Kristukseen ja jotka pysyvät Jumalan sanan opetuksessa, keskinäisessä yhteydessä, leivän murtamisessa ja rukouksissa. Apt.2:42” (227).

Totuus ja rakkaus

”Rakkaus ilman totuutta on sentimentalisuutta.

Totuus ilman rakkautta on saatanallisuutta.

Totuus ja rakkaus yhdessä on jumalallisuutta.

Mikään ei ole niin kuollutta kuin kuollut oikeaoppisuus. Mutta rakkaus ei voi olla oikean opin halveksimista. Silloinhan se repisi juurensa irti sen Hengen maaperästä, jonka hedelmä rakkaus on. Sammuinut rakkaus saattaa säilyttää vielä kauan ulkonaiset muotonsa, mutta ydin on kuollut. Sydämen paikalla on tyhjyys. Siksi rakkauden varjelemiseksi on pidettävä huolta siitä, että ravintona on sanan väärentämätön maito, sanan koko rikkaus, jota ei ole laimennettu vedellä ja josta ei ole kuorittu mitään pois” (250-251).

Rakkaus on lahja

”Rakkaus ei ole vaatimus eikä taakka, vaan se on Jumalan ominaisuus, josta Jeesus Kristus tahtoo tehdä meidät osallisiksi. Hän tahtoo antaa oman rakkautensa meidän käyttöömme:

”Niin kuin Isä on rakastanut minua, niin minäkin olen rakastanut teitä; pysykää minun rakkaudessaani.” Joh.15:9. Toisin sanoen: tässä on minun rakkauteni, ottakaa se, omistakaa se, käyttäkää sitä. ”Että se rakkaus, jolla sinä olet minua rakastanut, olisi heissä ja minä olisin heissä.” Joh.17:26. Voiko olla suurempaa lahjaa!” (252).

”On mieletöntä valittaa pukunsa kehnoutta, jos ei halua pukeutua parempaan” (252).

”Johannes oli ilmeisesti parhaiten ymmärtänyt ja omistanut Jeesuksen sanan Hänen rakkaudessaan pysymisestä, koska juuri hän sen evankeliumissaan säilytti. Sitä hän paikkakunnalta toiselle kulkiessaan julisti. Se oli tullut juuri hänelle niin tärkeäksi. Hän oli luonteeltaan itseensä käpertynyt, melankolinen, ylpeä. ukkosenjyrinän poika. Kun Jeesuksen rakkaudessa pysyminen hänelle kirkastui, hän pääsi pyörimästä itsensä ympärillä. Ja hän omisti Jeesuksen rakkauden niin, että hän piti sen suorastaan uutena nimenään. Kun hän kertoo itsestään, hän käyttää sanontaa ”se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti”. Ei hän ollut suinkaan ainoa Jeesuksen rakastama, eikä missään ole sanottu, että Jeesus olisi rakastanut juuri häntä eniten. Päinvastoin Johannes kertoo Jeesuksen sanoneen: ”Niin kuin Isä on rakastanut minua, niin minäkin olen rakastanut teitä.” Jeesus rakasti jokaista niin kuin Isä häntä. Mutta Johannes omisti tämän” (253).

Pääasia

*”Isä tuli työstään ja halusi istahtaa hetken sanomalehtensä parissa. Pikku tytär oli iloinen isän tulosta ja halusi leikkiä isän kanssa. Isä mietti, mitä hän keksisi tyttärelleen askareeksi saadakseen olla rauhassa. Hän keksi hienon aatteen. Hän leikkasi aikakauslehdestä palapelin. Pienistä erillään olevista palasista piti koota maapallokartta. Hän leikkasi palaset ja antoi tyttärelleen koottavaksi. Hän uskoi siinä olevan kyllin kauaksi miettimistä, ja syventyi lehtensä pariin. Yllättävän pian tytär kuitenkin tuli isän luo palaset aivan oikein koottuina. Isä oli enemmän kuin yllättynyt. Tytär huomasi sen ja sanoi:
- Niin, isä. Toisella puolella oli Jeesuksen kuva. Ja kun minä asetin Jeesuksen keskelle, kaikki palaset tulivat paikalleen.*

Siinä vastaus meillekin ongelmiimme. Omassa elämässämme ja kilvoituksessamme kristittyinä on usein niin mutkikkaita kysymyksiä, ikään kuin irrallisia palasia, joita ei saa millään paikoilleen... Muistakaamme pääasia: että Jeesus Kristus saa tulla keskukseen. Sitten muutkin asiat löytävät oikean paikkansa” (276).

”Mutta hänelle, joka voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme, sen voiman mukaan, joka meissä vaikuttaa, hänelle kunnia seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta kaikkien sukupolvien, aina ja iankaikkisesti! Amen. Ef.3:20,21.”(277).

Väinö Hotti